

[Peter Jørgensen.]

meget stor, men der kræves meget, meget mere i retning af nye og moderne behandlingsafdelinger. Mulighederne for en udskillelse af patienterne må være tilstede. Altfor mange af de kronisk syge optager pladsen på de egentlige behandlingsafdelinger, og det giver lægerne og det øvrige personale uløselige problemer. Den sammenstuvning af patienter i ofte uegnede lokaler giver os et chokerende billede af håbløshed og en stærk tilskyndelse til at gøre en virkelig indsats for, at disse forhold ændres.

Jeg kunne meget vel give en skildring af forholdene på vore sindssygehospitaler og give befolkningen det indtryk, at vore sindssygehospitaler var rene ormegårde, således som vi har set det fremstillet i adskillige avisartikler i sommerens løb, men det ønsker jeg ikke; der er ingen grund til at ophidse befolkningen og skabe utryghed hos patienternes pårørende. Vi har fortvivlende pladsforhold, vi har uegnede bygninger o. s. v., men behandlingen af patienterne er der intet i vejen med; det sørger et dygtigt og velegnet personale for, og jeg vil gerne takke dem derfor ved denne lejlighed. Jeg nærer dyb beundring for den gerning, der her udøves; til gengæld må det også være en pligt for os at give disse mennesker tålelige arbejdsvilkår.

I 1947 vedtog rigsdagen at placere et sindssygehospital i Brønderslev for at afløse hospitalet i Viborg. Udover lidt beplantning og lidt jordarbejde er der så godt som intet sket i de 7 år, der siden er gået. I 1953 vedtog vi efter en foreløbig indstilling fra sindssygekommissionen af 29. marts 1952, at der skulle opføres et nyt hospital i Glostrup og et i Brønderslev. Det projekt, man her blev enig om, gik ud på en deling af Brønderslevprojektet, således at der skulle opføres et hospital både i Brønderslev og i Aalborg. Ligeledes vedtog man, at der skulle opføres plejehjem i Viborg og i Ballerup, og allerede på dette tidspunkt blev hele denne sag forelagt som en hastesag her i Folketinget. Hvis ikke den højtærede indenrigs- og boligminister i juli måned havde grebet ind, var disse arbejder blevet totalt standset, og jeg benytter her lejligheden til at takke den højtærede minister derfor. Vi har nu i hvert fald i begrænset omfang kunnet holde jord-

arbejderne i gang ved de to hospitaler i Brønderslev og i Glostrup og ved de to plejehjem i Ballerup og Viborg, men det er ikke nok. Det er bygninger, vi trænger til; det er det, vi skal have, og helst i så hurtigt et tempo som overhovedet muligt. Det er mange års forsømmelser, der her skal rettes op, og en ny langvarig udskydelse af byggeriet vil stille hele sindssygevæsenet i en fortvivlet situation.

Jeg skal ikke gøre forsøg på at placere ansvaret for, at en lov, vedtaget i 1947, endnu ikke — mere end 7 år efter — er blevet ført ud i livet. Det kan andre, der har været med til at vedtage loven i sin tid, måske give en forklaring på. Men jeg ved så meget, at nu må der ske noget alvorligt. Der er ofret millioner og atter millioner på en udbygning af vort almindelige hospitalsvæsen herhjemme i efterkrigsårene. Der må også, hvis den rigtige forståelse for dette problems omfang er tilstede, kunne blive nogle millioner til en absolut nødvendig udbygning af vort sindssygevæsen.

Jeg er fuldtud klar over, at jeg vil blive mødt med en række argumenter og henvisninger til hele den økonomiske situation og til den nedskæring, der skal foregå i den offentlige anlægsvirksomhed. Jeg vil også blive mødt med den påstand, at det kniber med at skaffe arbejdskraft og materialer, og måske vil jeg også møde det argument, at det, det drejer sig om, er at bygge boliger. Jeg har den opfattelse, at boligbyggeriet efterhånden har nået en sådan højde, at en så vigtig opgave som den, der her er tale om, ikke længere bør tilsidesættes, men efter at jeg har gjort mig bekendt med forholdene på samtlige institutioner indenfor vort sindssygevæsen, tager jeg ikke i betænkning nu at sige: her er en opgave, vi ikke kan løbe fra; den må løses, og det må ske uanset de mange indvendinger, der kan gøres på baggrund af den nuværende økonomiske situation.

Udover dette spørgsmål, som ligger mig meget på sinde, er der et par enkelte spørgsmål mere, som jeg meget gerne vil have lov at omtale. Der tales og skrives i dag umådelig meget om uddannelsesmuligheder og beskæftigelse for de nye store årgange af unge, der snart melder sig på arbejdsmarkedet. Vi er alle klar over dette problems omfang, men det er ikke min opfattelse, at man effek-